

KLAGANDE

Lainiovuoma Sameby, 897300-1129

Ombud: Jenny Wik Karlsson
Svenska Samernas Riksförbund
Formvägen 16
906 21 Umeå

MOTPART

Länsstyrelsen i Norrbottens län
971 86 Luleå

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Förvaltningsrätten i Luleås dom den 25 november 2016 i mål nr 2421-16,
se bilaga A

SAKEN

Skyddsjakt efter järv

KAMMARRÄTTENS AVGÖRANDE

1. Kammarrätten bifaller överklagandet på så sätt att kammarrätten fastställer att det i och för sig inte föreligger hinder mot skyddsjakt av järv inom Lainiovuoma Samebys område.
2. Målet visas åter till Länsstyrelsen i Norrbottens län för handläggning i enlighet med vad som antecknats i domskälen.

YRKANDEN M.M.

Lainiovuoma sameby (samebyn) yrkar att skyddsjakt beviljas i enlighet med ansökan.

Länsstyrelsen anser att överklagandet ska avslås.

VAD PARTERNA ANFÖR I KAMMARRÄTTEN

Samebyn anför i huvudsak följande. Det måste anses ostridigt att det finns en påtaglig risk för skada. En bedömning måste ske huruvida risken för skada kvarstår om åtgärder inte vidtas och om underlåtenhet att vidta åtgärder kan medföra att samebyn och dess medlemmar lider en oproportionerlig stor skada och bestående risker för fortsatt skada. Risken för skada kommer att kvarstå om åtgärder inte vidtas. Andra åtgärder än skyddsjakt kan inte vidtas då samebyn inte har andra områden att tillgå.

Länsstyrelsen och förvaltningsrätten har anført att antalet järvar ligger under referensvärdena för järv i Norrbotten och nationellt och menar att någon annan bedömningsgrund inte behöver prövas. Detta är felaktigt. En prövning utifrån skada och åtgärder ska göras. Ett undantag från fredning kan ske även om arten i fråga inte uppnått gynnsam bevarandestatus (jfr Kamarrätten i Stockholms dom den 14 februari 2014 mål nr 3854-13 m.fl.). I målet har inte vägt in huruvida skadan kommer att vara bestående samt risken för att skada kommer att uppstå och fortgå. Denna bedömning måste göras då detta kan utgöra grund för skyddsjakt oaktat om arten uppnått gynnsam bevarandestatus eller inte. Samebyn delar länsstyrelsens uppfattning att inventeringsresultatet troligen är för lågt och menar att det får betraktas som sannolikt att resultatet är underskattat. Den redovisning av antalet järvar i Sverige som länsstyrelsen presenterat visar fluktuationer i antal över åren. Dessa fluktuationer sammanfaller ofta med dåliga/bra spårförhållanden och måste snarare betraktas som normala.

Järven hade år 2010 statusen ”starkt hotad” men bedöms idag ha statusen ”sårbar”. Det finns således en positiv utveckling för järven som inte skulle påverkas av att skyddsjakt beviljas. Järven är inte upptagen i bilaga 4 till art- och habitatdirektivet utan enbart upptagen i bilaga 2. Detta måste också tillmätas betydelse i bedömningen då arter som upptas i bilaga 2 har ett sådant unionsintresse att särskilda skyddsområden eller bevarandekområden behöver utses. Detta ska jämföras med arterna som upptas i bilaga 4 som kräver noggrant skydd enligt direktivet. Mot denna bakgrund är de krav som uppställs för undantag uppfylla och skyddsjakt kan medges.

Länsstyrelsen anför följande till stöd för sin inställning.

Vid beslut om skyddsjakt gör länsstyrelsen en samlad bedömning och avvägning av kriterierna i jaktförordningen (1987:905). Om arten ifråga inte har gynnsam bevarandestatus eller om skyddsjakt kan försvåra upprätthållandet av gynnsam bevarandestatus råder mycket stor restriktivitet och försiktighet vid beslut om skyddsjakt. Detta innebär inte att skyddsjakt är uteslutet om arten inte har gynnsam bevarandestatus men det kräver en allvarigare skadebild samt högre krav på andra lämpliga lösningar för att förhindra skada innan skyddsjakt kan beviljas.

I ansökan om skyddsjakt avses en art som på regional nivå inte uppnår fastställd miniminivå och på nationell nivå inte uppnår referensvärdet för gynnsam bevarandestatus. På grund av de senaste årens svåra inventeringsförhållanden råder dock stor osäkerhet kring järvstammens faktiska storlek men en nedåtgående trend i populationsstorlek på nationell och regional nivå ger indikationer på att järvstammen minskar i storlek.

Vid ansökan finns ingen rapportering om någon pågående skadebild inom samebyn. Syftet är istället att minska järvstammen i området och på så sätt lindra de störningar och skador som en hög järvtäthet kan ge upphov till. Naturvårdsverket anger i sina riktlinjer att ett beslut om skyddsjakt innan

någon skada ännu har inträffat ställer mycket höga krav på att kunna förutse angrepp från rovdjur. Det bör vara fråga om en klart förutsägbar situation där det i de flesta fall uppstår allvarlig skada. Att järv inte har gynnsam bevarandestatus ställer dessutom högre krav på skadebilden och andra lämpliga åtgärder innan skyddsjakt kan övervägas. I dagsläget finns inte något underlag tillgängligt som tyder på att skador med stor sannolikhet kommer att bli så allvarliga att skyddsjakt kan beviljas.

SKÄLEN FÖR KAMMARRÄTTENS AVGÖRANDE

Tillämpliga bestämmelser m.m. framgår av förvaltningsrättens dom.

För att skyddsjakt ska kunna beviljas måste förutsättningarna i 23 a § jaktförordningen vara uppfyllda vilket innebär att skyddsjakten ska förhindra allvarlig skada, att det inte ska finnas någon annan lämplig lösning samt att skyddsjakten inte försvårar upprätthållandet av en gynnsam bevarandestatus. Det framgår vidare av 23 b § andra meningen samma förordning att om det finns en stor sannolikhet för att allvarlig skada kommer att uppstå så får beslut om skyddsjakt fattas även om någon skada inte har inträffat.

I propositionen *En hållbar rovsdjurspolitik* anges bl.a. följande. Toleransnivån för skador på ren orsakade av stora rovdjur ska vara maximalt tio procent räknat på den aktuella samebyns faktiska renantal. Järvens huvudsakliga utbredningsområde återfinns inom renskötselområdet och renen är järvens viktigaste bytesdjur. Järven bedöms därmed vara det rovdjur som måste förvaltas med störst försiktighet i renskötselområdet och där det är allra viktigast att eventuell jakt koncentreras till de mest skadegörande individerna. En begränsning av järvstammen bör kunna ske i de områden som är mest skadeutsatta och där det förväntas göra störst nytta för rennäringen. Då järvstammen liksom lodjuren uppvisat en ojämn spridning inom renskötselområdet bör riskmodellen användas av

förvaltningen för att rikta skydds- och licensjakt till sådana områden (prop. 2012/13:191 s. 65 ff.).

Av handlingarna i målet framgår följande. Samebyn har ansökt om skyddsjakt på fyra järvar inom fem särskilt känsliga områden. Områdena har varit drabbade av massdöd och stora störningar orsakade av järv under de senaste nio åren. I flera av områdena där massdöd skett och sker passerar renarna på sin naturliga vandring österut under förvintern och västerut på senvintern/våren. Järvarna som finns i dessa områden är så strategiskt placerade att de skär av hela området där samebyns renar passerar. Det finns ingen alternativ väg för renarna att gå. Ett av områdena är vinterbetesområde. Vidare har det konstaterats ett stort antal järvföryngringar de senaste åren inom samebyns marker och den årliga förlusten pga. rovdjur, och då i huvudsak järv, uppgår till 35 procent av samebyns totalt ca 9 000 renar. Den psykosociala situationen för renskötarna försämras på grund av rovdjurssituationen och ersättningssystemet uppges inte kompensera samebyns förluster.

Länsstyrelsens naturbevakare för området har uppgett att det förra vintern fanns en stationär tik samt tre ambulerande hanjärvar på den svenska sidan. Två av hanjärvarna rörde sig mellan Sverige och Norge och en hanjärv i den östra delen av samebyn. Skador orsakades främst av den östliga hanjärven.

Kammarrättens bedömning

Inledningsvis bör anmärkas att samerna är ett urfolk i Sverige och att deras ställning som urfolk bekräftades av Sveriges riksdag år 1977. Enligt regeringsformen ska det samiska folkets möjligheter att behålla och utveckla ett eget kultur- och samfundsliv främjas. Samerna har sär rättigheter som bl.a. gäller språk och medinflytande enligt minoritetsreformen (2009:724). Vidare är renskötselrätten en särskilt reglerad sär rättighet. Denna rättighet innebär att samerna får använda och

utnyttja mark och vatten för sitt traditionella levnadssätt. Renskötselrätten är förbehållen samerna genom urminnes hävd och utövas enligt rennäringslagstiftningen av de samer som äger renar och är medlemmar i en sameby.

Det finns enligt kammarrättens mening särskild anledning att beakta den särställning som de renskötande samerna har vid de olika bedömningar och intresseavvägningar som görs vid prövningen av förutsättningarna för skyddsjakt.

Såvitt gäller de olika förutsättningarna för skyddsjakt gör kammarrätten följande överväganden.

Förhindra allvarlig skada

Av utredningen framgår att samebyn regelbundet drabbats av massdöd eller allvarliga störningar orsakade av järv. Annat har inte framkommit än att de årliga förlusterna orsakade av rovdjur uppgår till 35 procent av renbeståndet och att det är järv som är den största predatorn. Vid bedömningen av begreppet ”förhindra allvarlig skada” bör avseende fästas vid koncentrationen av järv inom de aktuella områdena jämfört med de förluster som orsakats samebyn. Även om det i ansökan om skyddsjakt inte redovisas några pågående omfattande rovdjursangrepp så framstår det, mot bakgrund av vad som är upplyst om tidigare förluster och järvförekomst, som att det föreligger en stor sannolikhet för att allvarlig skada kan uppstå (jfr 23 b § jaktförordningen).

Annan lämplig lösning

Renarna måste passera genom områden där järvtätheten angetts vara hög samtidigt som det även förekommer järv inom samebyns vinterbetesområde. De andra lämpliga lösningar som i andra sammanhang kan komma ifråga, t.ex. rovdjursstängsel, flytt till andra betesmarker, inhägnader och utfodring av renarna eller ökad bevakning framstår inte som möjliga eller ekonomiskt

realistiska. Länsstyrelsen har inte heller redovisat eller övervägt några alternativa möjligheter att minska angreppen från järv. Mot den bakgrunden bedömer kammarrätten att det inte finns några andra lämpliga lösningar än skyddsjakt.

Gynnsam bevarandestatus

Av utredningen i målet framgår att järvpopulationen inte når upp till den nationella miniminivån under inventeringssäsongen 2016. Inte heller på regional nivå har de fastställda mininivåerna kunnat uppnås. Det har dock redovisats i målet att en bidragande orsak till de låga nivåerna är dåliga väder- och spårförhållanden som försvårat inventeringarna och att det verkliga antalet järvar sannolikt är högre. Det nationella referensvärdet för gynnsam bevarandestatus är 96 föryngringar och inventeringen redovisar 57 föryngringar. På regional nivå är 46 föryngringar referensvärdet och inventeringarna visar på 11 föryngringar.

Av Naturvårdsverkets rapport "Rovdjursinventering järv 2016" framgår att populationsutvecklingen har en nedåtgående trend. Idag uppskattas populationen till cirka 500 järvar vilket är under referensvärdet för gynnsam bevarandestatus som har fastställts till 600 järvar.

Av det tillgängliga material och inventeringsresultat som föreligger för de senaste åren framgår alltså att järvens population på nationell och regional nivå uppvisar en nedåtgående trend samt att den inte kan anses ha gynnsam bevarandestatus.

Även med beaktande av de aktuella inventeringsresultaten så kan det inte anses försvåra upprätthållandet av en gynnsam bevarandestatus eller uppnåendet av en sådan om man i särskilt rovdjursbelastade områden där renskötsel bedrivs beviljar skyddsjakt på ett mindre antal järvar. Vid denna bedömning har kammarrätten även beaktat att det framstår som orimligt att enstaka samebyar ska bära konsekvenserna av att den nationella

minimnivån för gynnsam bevarandestatus inte uppnåtts enligt inventeringsresultaten.

Som ovan redovisats finner kammarrätten således att det inte i och för sig föreligger hinder mot att besluta om skyddsjakt på järv inom de aktuella områdena.

Samebyns överklagande ska därför bifallas på så sätt att målet visas åter till länsstyrelsen för beslut om skyddsjakt i enlighet med vad som ovan redovisats.

Det ankommer på länsstyrelsen att efter samråd med samebyn ta ställning till de närmare förutsättningarna för skyddsjakten samt i beslutet ange hur och under vilken tid skyddsjakten ska genomföras. Vid ställningstagandet bör länsstyrelsen överväga om samtliga de områden som samebyn angett i sin ansökan är lika utsatta för angrepp av järv samt om det är möjligt att uppnå syftet med skyddsjakten även om antalet järvar som får jagas begränsas i förhållande till ansökan.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga B (formulär 1).

Mats Törnered
kammarrättslagman
ordförande

Anders Lind
kammarrättsråd
referent

Gunnel Wadsten
kammarrättsråd

Anna Renvall
föredragande jurist

**FÖRVALTNINGSRÄTTEN
I LULEÅ**

DOM
2016-11-25
Meddelad i Luleå

Mål nr
2421-16

KLAGANDE

Lainiovuoma sameby, 897300-1129
Idivuoma 2326
980 16 Karesuando

Ombud: Förbundsjurist Jenny Wik Karlsson
Svenska Samernas Riksförbund
Formvägen 16
906 21 Umeå

MOTPART

Länsstyrelsen i Norrbottens län
971 86 Luleå

ÖVERKLAGAT BESLUT

Länsstyrelsen i Norrbottens läns beslut den 3 november 2016,
dnr 218-13085-16 (se bilaga 1)

SAKEN

Skyddsjakt enligt jaktförordningen (1987:905)

FÖRVALTNINGSRÄTTENS AVGÖRANDE

Förvaltningsrätten avslår överklagandet.

BAKGRUND

Länsstyrelsen i Norrbottens län (länsstyrelsen) har beslutat att avslå Lainiovuoma Sameby (samebyns) ansökan om skyddsjakt avseende fyra järvar inom samebyns betesområde. Skälen för beslutet framgår av bilaga 1.

PARTERNAS INSTÄLLNING

Samebyn överklagar beslutet och yrkar att skyddsjakt ska beviljas. Samebyn anför i huvudsak följande. Samebyn har i ansökan om skyddsjakt tydligt redogjort för den problembild och risken för påtaglig skada för samebyns renskötsel, vilket innefattar samebyns medlemmar och de renar som medlemmarna har.

Det finns en stor sannolik risk för påtaglig skada. Samebyns bedömning grundar sig på erfarenheter av rovdjurens predation och de följdskador som rovdjur orsakar. Samebyn har under flera års tid drabbats av så kallad massdöd på ren, främst orsakad av järv. Sannolikheten att det kommer att ske igen är uppenbar. Länsstyrelsens fältpersonal har uttalat sig om antalet kända järvar inom samebyns område och redogjort för skador som orsakats av järv. Det måste anses vara ostridigt att skada har förekommit och att risken för nya skador är uppenbar.

Samebyn anser att länsstyrelsens tolkning av de juridiska förutsättningarna för skyddsjakt är felaktig. En avgörande faktor för undantag från fredning är att undvika allvarlig skada, inte endast att reagera på inträffad skada. I det aktuella fallet måste den sannolika risken för ytterligare massdöd av ren tillmätas betydelse. Skadan till sin art är att betrakta som allvarlig då konsekvenserna av angrepp överstiger vad som kan anses proportionerligt för de enskilda rensköterna. Det räcker med uppenbar risk för allvarlig skada för att skyddsjakt ska kunna beviljas.

När det vidare gäller länsstyrelsens bedömning av järvens gynnsamma bevarandestatus kan ett generellt ställningstagande om antalet järvföryngringar i Sverige inte utgöra grund för att neka skyddsjakt. Tidigare praxis från EU-domstolen och Sverige visar att undantag från fredning kan medges även om gynnsam bevarandestatus inte har uppnåtts. Bedömningen av skyddsjakt måste utgå från en skadebedömning och riskerna för fortsatt och bestående skada. I det aktuella målet får det anses klarlagt att dessa risker är uppenbara samt att risken för skada kvarstår.

Länsstyrelsen finner inte skäl att ändra det överklagade beslutet.

SKÄLEN FÖR AVGÖRANDET

Rättslig reglering av skyddsjakt

Skyddsjakt efter järv får enligt 23 a och 23 b §§ jaktförordningen meddelas om det inte finns någon annan lämplig lösning och om det inte försvårar upprätthållandet av en gynnsam bevarandestatus hos artens bestånd i dess naturliga utbredningsområde. Jakten måste dessutom ske i syfte att bl.a. förhindra en allvarlig skada, särskilt på boskap, skog, fiske, vatten eller annan egendom (23 a § tredje punkten).

Bestämmelserna i 23 a och 23 b §§ jaktförordningen ska tolkas mot bakgrund av motsvarande bestämmelser i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (art- och habitatdirektivet).

EU-domstolen har i dom den 14 juni 2007 i mål C-342/05 angående jakt efter varg i Finland (Europeiska kommissionen mot Republiken Finland) uttalat att undantagsbestämmelserna i artikel 16.1 i direktivet ska tolkas re-

striktivt och att den myndighet som fattat beslutet har bevisbördan för att nödvändiga förutsättningar föreligger för varje undantag. Medlemsstaterna ska säkerställa att varje åtgärd som påverkar skyddade arter endast tillåts genom beslut som är noggrant och tillräckligt motiverade och som hänvisar till de skäl, villkor och krav som anges i artikel 16.1 i direktivet. Enligt artikel 16.1 i direktivet krävs att det redan föreligger en gynnsam bevarandestatus av arten i dess naturliga utbredningsområde för att undantag ska få beviljas. Det är likväl möjligt att bevilja sådana undantag i särskilda fall när det konstaterats att det inte kan försvåra den ogynnsamma bevarandestatusen hos arten eller förhindra återställande av en gynnsam bevarandestatus. Det kan inte uteslutas att dödandet av ett begränsat antal individer inte påverkar det eftersträvade syftet i artikel 16.1 i direktivet. Ett sådant undantag skulle i så fall sakna effekt för den berörda arten.

Förvaltningsrättens bedömning

Förvaltningsrätten ifrågasätter inte att järv kan orsaka allvarlig skada exempelvis genom att angripa och döda renar. Liksom länsstyrelsen anför i det överklagade beslutet anser förvaltningsrätten att risken för allvarlig skada i detta fall inte kan uteslutas. Samtliga förutsättningar som anges i 23 a och 23 b §§ jaktförordningen måste emellertid vara uppfyllda för att skyddsjakt ska kunna beviljas.

För att skyddsjakt ska kunna beviljas krävs att denna inte försvårar upprätthållandet av en gynnsam bevarandestatus hos artens bestånd i dess naturliga utbredningsområde. I denna del har länsstyrelsen redogjort för järvens förekomst nationellt och i länet. Av redogörelsen framgår bl.a. att populationsuppskattningen visar en nedåtgående trend och nu ligger långt under det nationella referensvärdet för en gynnsam bevarandestatus. Vidare framgår att årets inventeringsresultat i Norrbottens län visar på 11 godkända föryngringar. Av Naturvårdsverkets beslut om fastställande av miniminivåer för

järv (NV-00552-14) framgår att Norrbotten län har en miniminivå om 46 föryngringar.

Även om länsstyrelsen i sitt beslut har framfört att det kan förekomma en viss underskattning av inventeringsresultaten bedömer förvaltningsrätten att järvens population, både nationellt och regionalt, är allt för låg i förhållande till Naturvårdsverkets miniminivåer, för att järvstammen ska kunna anses ha en gynnsam bevarandestatus. Mot denna bakgrund bedömer förvaltningsrätten vidare att den ansökta skyddsjakten riskerar att försvåra återställandet av en gynnsam bevarandestatus. Någon utredning som talar för en annan slutsats har inte åberopats i målet.

Förutsättningarna för att bevilja skyddsjakt kan därför redan på denna grund inte anses vara uppfyllda. Det saknas därmed anledning att pröva frågan om annan lämplig lösning.

Mot bakgrund av det anförda bedömer förvaltningsrätten att länsstyrelsen har haft fog för sitt beslut. Överklagandet ska därför avslås.

HUR MAN ÖVERKLAGAR

Detta avgörande kan överklagas. Information om hur man överklagar finns i formulär DV 3109/1C (se bilaga 2).

Eva Westerlund

I avgörandet har även nämndemännen Agneta Franzén, Göran Hedmark och Martin Östling deltagit.

Sara Öhlund har föredragit målet.

Länsstyrelsen
Norrbotten

BESLUT

1 (6)

Datum
2016-11-03

Diarienummer
218-13085-2016

Lainiovuoma sameby
Idivouma 2392
980 16 Karesuando

Avslag på ansökan om skyddsjakt på järv i Lainiovuoma sameby

Beslut

Länsstyrelsen avslår ansökan.

Bakgrund

Ansökan

Den 1 november 2016 inkom Lainiovuoma sameby med en ansökan om skyddsjakt på 4 järvar i skadeförebyggande syfte inom fem utpekade områden: Beadna-Goagda, Lavkoaivi, Pannugorsu, Rovdegorsu och Besseht.

Samebyn framför att det under de senaste 5-6 åren inträffat massdödar och stora störningar i dessa områden. Områdena Lavkoaivi, Pannugorsu och Rovdegorsu är områden som renarna måste passera och där samebyn menar att järvarna är strategiskt placerade så att de kan skära av hela området samebyns renhjord måste passera. Besseht är samebyns vinterbetesområde.

Samebyn anför att det under de senaste åren konstaterats ett stort antal järvföryngringar inom samebyns marker. På norsk sida finns 2 järvföryngringar samt 1 loföryngring och inom samebyns marker finns även örn och björn.

Samebyn menar att utrymmet för slakt minskar för varje år pga. rovdjurens predation och förlusterna ligger klart över kollapsnivån. Samebyn uppger att förlusterna till rovdjur årligen är ca 35% och framhåller även att antalet järvar gör den psykosociala situationen sämre.

Naturbevakarens kommentar

Berörd naturbevakare bedömer att det på svenska sidan föregående vinter fanns 1 stationär tik samt 3 ambulerande hanjävvar. Två av hanjävvarna har rört sig mellan Sverige och Norge samt en hanjärv i den östra delen av samebyn. Skador orsakade främst av den östliga hanjärven.

Länsstyrelsen
Norrbotten

BESLUT

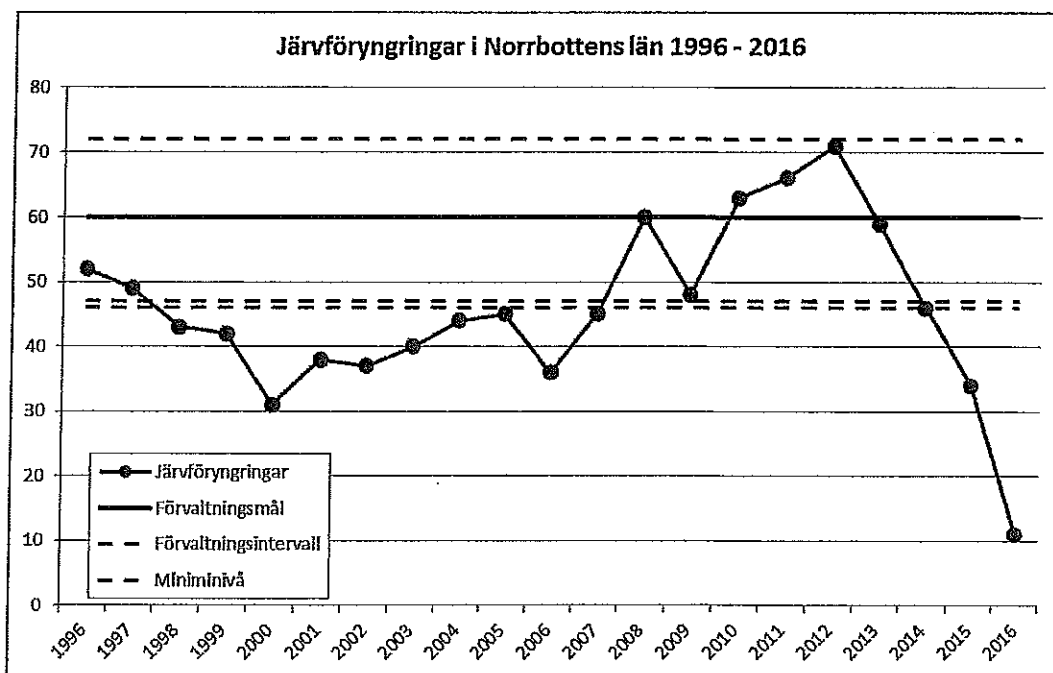
2 (6)

Datum
2016-11-03

Diarienummer
218-13085-2016

Järvförekost

Inventeringsresultatet och populationsuppskattningen bygger endast på föryngringar som är godkända enligt gällande kriterier. Inventeringsförhållandena har dock varit svåra de senaste åren och det har i många fall inte varit möjligt att dokumentera föryngringar enligt godkända kriterier. Årets resultat visar på 11 godkända föryngringar i Norrbottens län (Figur 1) men Länsstyrelsens bedömning är att många järvföryngringar inte har kunnat dokumenteras och därför är troligen det redovisade resultatet en underskattning av järvpopulationen i Norrbotten.

Figur 1. Antal järvföryngringar i Norrbottens län under åren 1996-2016. Den av Naturvårdsverket fastställda miniminivån i länet utgör 46 föryngringar.

Länsstyrelsen i Norrbottens län bedömer att sexton samebyar haft så dåliga spårningsförhållanden under 2016 års järvinventering att 5 § i Föreskrifter om bidrag och ersättning för rovdjursförekost i samebyar (STFS 2007:9) åberopas. När det gäller Lainiovuoma sameby bedömer Länsstyrelsen däremot att årets inventering har kunnat genomföras tillfredställande (Figur 2).

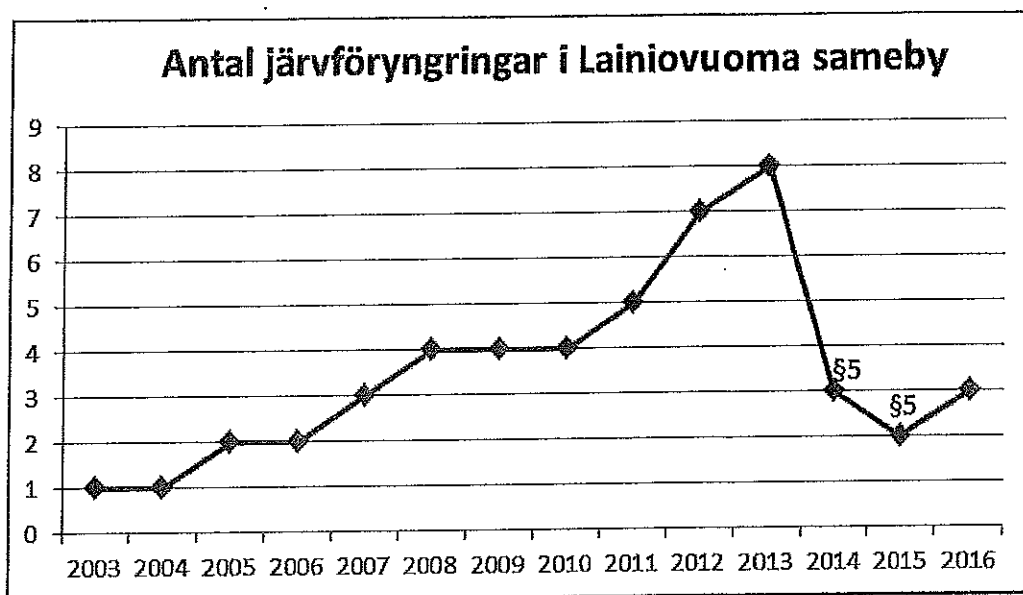
Länsstyrelsen
Norrbotten

BESLUT

Datum
2016-11-03

Diarienummer
218-13085-2016

3 (6)

Figur 2. Antal järvföryngringar 2003-2016 inom Lainiovuoma sameby. 2014 och 2015 åberopades 5 § i STFS 2007:9, men för 2016 bedömer Länsstyrelsen att inventeringen kunnat genomföras tillfredställande. Järvföryngringar inom 5km till angränsade samebyars betesområden är inte delade i detta diagram.

Även på nationell nivå observeras en markant nedgång i antal föryngringar under senaste året (Figur 3). En förklaring till det kan vara att Norrbottens län som normalt sett hyser de flesta föryngringarna har haft stora problem med inventeringen pga. väderleksförhållandena. Alternativa förklaringar till det låga nationella resultatet skulle kunna vara att många järvhonor vilat från att ha ungar detta år och/eller att de senaste årens genomförda skyddsjakter minskat antalet reproduktiva djur och därmed också antalet föryngringar. Det står i alla fall klart att årets inventering redovisar 57 föryngringar och detta ligger långt under det nationella referensvärdet för gynnsam bevarandestatus som är 96 föryngringar. Mycket tyder på att det redovisade resultatet underskattar den faktiska populationen, men hur stor järvpopulationen är vet vi inte och stor osäkerhet råder.

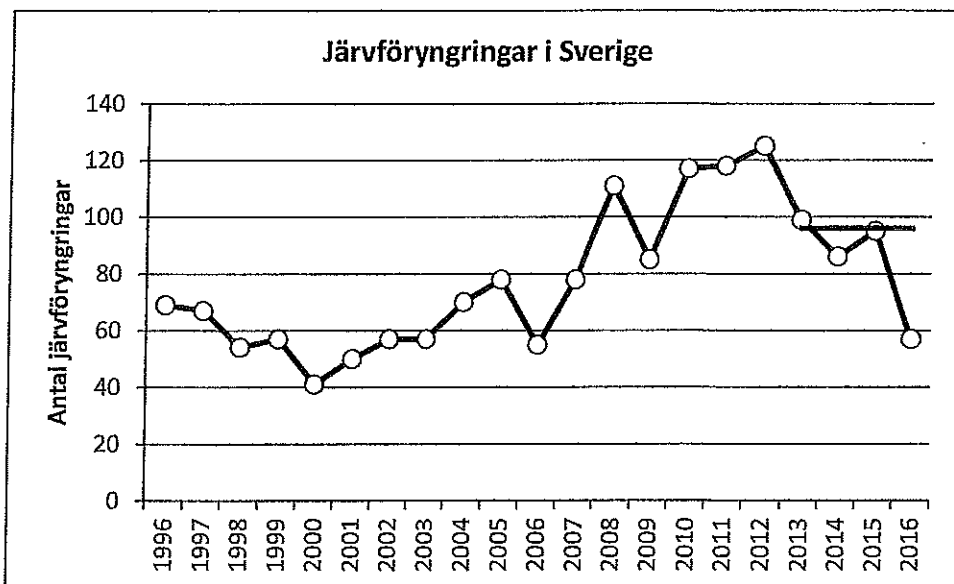
Länssstyrelsen
Norrbotten

BESLUT

Datum
2016-11-03

Diarienummer
218-13085-2016

4 (6)

Figur 3. Antal järvföryngringar på nationell nivå mellan åren 1996-2016. Den röda linjen indikerar nivån för referensvärdet 96 föryngringar, motsvarande 600 individer.

Motivering

Juridiska förutsättningar för skyddsjakt

Beslut om skyddsjakt efter järv kan fattas med stöd av 23 a och 23 b §§ jaktförordningen (1987:905). För att skyddsjakt ska kunna medges krävs att förutsättningarna i 23 a § jaktförordningen är uppfyllda. Skyddsjakt får enligt bestämmelserna medges för att förhindra allvarlig skada om det inte finns någon annan lämplig lösning och om de inte försvårar upprätthållandet av gynnsam bevarandestatus hos artens bestånd i dess naturliga utbredningsområde.

Naturvårdsverket har i delegeringsbeslutet den 25 juni 2015 (NV-04080-15) överlämnat rätten att fatta beslut om skyddsjakt efter björn, varg, järv och lodjur till Länssstyrelsen i Norrbottens län. Delegeringen gäller från och med 1 juli 2015 till och med 31 december 2016.

Länssstyrelsens bedömning

Länssstyrelsen gör en samlad bedömning i varje enskilt fall och bedömer skadornas omfattning, om skadeförebyggande åtgärder gjorts, vilka möjligheter till förebyggande av skada som finns samt möjlighet till annan lämplig lösning än skyddsjakt. Länssstyrelsen bedömer även om skyddsjakt kan försvåra upprätthållandet av en gynnsam bevarandestatus för arten. Vidare bedömer Länssstyrelsen om det går att identifiera speciellt skadegörande individer eller särskilt skadeutsatta områden.

Länssstyrelsen är medveten om att det finns en skadebild framförallt i vinterbetesområdet i öster där man föregående vinter fick en massdöd orsakad av järv. Samebyn beviljades då skyddsjakt men järven fälldes inte. Två av samebyns tre

Länssstyrelsen
Norrbotten

BESLUT

5 (6)

Datum
2016-11-03

Diarienummer
218-13085-2016

järvföryngringar samt en loföryngring återfinns på norsk sida men Länssstyrelsen kan endast bedöma hur skadebilden är på svenska sidan. Länssstyrelsen anser att risken för att allvarlig skada uppstår inte kan uteslutas men eftersom inventeringsresultatet för länet ligger markant under gällande miniminivå bör det ställas högre krav för att bevilja en skydds jakt. Även på nationell nivå är inventeringsresultatet lågt, vilket också vägs in. Sammantaget innebär det här att varken länets miniminivå på 46 föryngringar eller landets referensvärde för gynnsam bevarandestatus på 96 föryngringar nås under 2016. Länssstyrelsen ser det dock som troligt att det redovisade inventeringsresultatet på 11 föryngringar inom länet är en underskattning av det faktiska antalet. Mot bakgrund av inventeringsresultatet där länet ligger långt under miniminivån bedömer Länssstyrelsen att det inte finns möjlighet att bevilja skydds jakt i detta läge. Sammantaget gör Länssstyrelsen bedömningen att ansökan om skydds jakt inte bör bifallas.

Information

Du kan överklaga beslutet

Se bilaga 1.

Kopia skickas till

Polismyndigheten i Norrbottens län: polismyndigheten.norrbotten@polisen.se

Statens veterinärmedicinska anstalt: rovdjur@sva.se

Järvforskningsprojektet: jens.persson@slu.se

Länssstyrelsens fältenhet: BD-DL-faltenheten@lansstyrelsen.se

De som deltagit i beslutet

Beslutet har fattats av chefen för naturmiljöenheten Lina Kenttä med rovdjurshandläggare Magnus Enbom som föredragande.

HUR MAN ÖVERKLAGAR

Den som vill överklaga kammarrättens avgörande ska skriva till Högsta förvaltningsdomstolen. Skrivelsen ställs alltså till Högsta förvaltningsdomstolen *men ska skickas eller lämnas till kammarrätten*.

Överklagandet ska ha kommit in till kammarrätten *inom tre veckor* från den dag då klaganden fick del av beslutet. Om beslutet har meddelats vid en muntlig förhandling, eller det vid en sådan förhandling har angetts när beslutet kommer att meddelas, ska dock överklagandet ha kommit in inom tre veckor från den dag domstolens beslut meddelades. Tiden för överklagande för det allmänna räknas dock från den dag beslutet meddelades.

Om sista dagen för överklagande infaller på en lördag, söndag eller helgdag, midsommar-, jul- eller nyårsafton, räcker det att skrivelsen kommer in nästa vardag.

För att ett överklagande ska kunna tas upp i Högsta förvaltningsdomstolen krävs att *prövningstillstånd* meddelas. Högsta förvaltningsdomstolen lämnar prövningstillstånd om det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas eller om det finns synnerliga skäl till sådan prövning, såsom att det finns grund för resning eller att målets utgång i kammarrätten uppenbarligen beror på grovt förbiseende eller grovt misstag.

Om prövningstillstånd inte meddelas står kammarrättens beslut fast. Det är därför viktigt att det klart och tydligt framgår av överklagandet till Högsta förvaltningsdomstolen varför man anser att prövningstillstånd bör meddelas.

Skrivelsen med överklagande ska innehålla följande uppgifter;

1. den klagandes namn, person-/organisationsnummer, postadress, e-postadress och telefonnummer till bostaden och mobiltelefon. Dessutom ska adress och telefonnummer till arbetsplatsen och eventuell annan plats där klaganden kan nås för delgivning lämnas om dessa uppgifter inte tidigare uppgetts i målet. Om klaganden anlitar ombud, ska ombudets namn, postadress, e-postadress, telefonnummer till arbetsplatsen och mobiltelefonnummer anges. Om någon person- eller adressuppgift ändras är det viktigt att anmälan snarast görs till Högsta förvaltningsdomstolen
2. det beslut som överklagas med uppgift om kammarrättens namn, målnummer samt dagen för beslutet
3. de skäl som klaganden vill åberopa för sin begäran om att få prövningstillstånd
4. den ändring av kammarrättens beslut som klaganden vill få till stånd och skälen för detta
5. de bevis som klaganden vill åberopa och vad han/hon vill styrka med varje särskilt bevis.